

Morten Østergaard ikke anerkende, at det altså hjælper, hvis man rammer på pengepungen?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Til det sidste kan jeg sige, at en generel anerkendelse af, at det hjælper, hvis man rammer på pengepungen, vil jeg på ingen måde give. Jeg synes, der er masser af eksempler at finde rundt omkring på i de initiativer, man har taget, der netop peger på, at det bestemt ikke virker.

Så vil jeg gerne advare mod, at man, fordi man har en helt særlig gruppe, som har nogle helt særlige problemer, går ind og indfører en lovgivning og tror, at de resultater umiddelbart kan overføres på gud og hvermand og alle vegne. Det tror jeg ikke. Man må regne med, at man lige præcis i tilfældet i Helsingør har at gøre med en ganske særlig gruppe, som har nogle helt særlige vilkår. Og der vil jeg igen sige, at det er langt mere effektivt med en social indsats, hvis man kigger på det store billede.

Det at tage afsæt i romaerne og Helsingør til en generel lovliggørelse af den ordening mener jeg ikke tjener noget større formål. Det, der er det afgørende, er at finde ud af, hvad der virker generelt, når vi indfører lovgivning her.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Det er jo egentlig lidt beskæmmende at høre hr. Morten Østergaard stå og fortælle, at det, De Radikale og den tidligere regering gjorde, var effektivt. Det var effektivt til at få integreret indvandrere og flygtninge i det danske samfund.

Kl. 11.05

Jeg mener faktisk, det er lidt af en hån mod de indvandrere og flygtninge, som kom til Danmark op gennem 1990'erne, som ikke fik et arbejde, og som bare blev sat ud på sidelinjen. Hr. Morten Østergaard ved jo godt, at da den tidligere regering gik af i 2001, var over 105.000 indvandrere og flygtninge enten arbejdsløse eller uden for arbejdsmarkedet. Mener hr. Morten Østergaard, at det var en succes? Var det et succeskriterium specielt at holde 105.000 mennesker ude af det danske samfund?

Og hvordan gjorde man det egentlig? Hvordan lykkedes det at forhindre disse mennesker at komme ind på arbejdsmarkedet? Hvad gjorde man, for at de skulle komme det?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hr. Eyvind Vesselbo må være kommet sent eller have hørt dårligt efter. Det, jeg har sagt, er, at vi havde en positiv udvikling, at det lykkedes fra 1994 og frem til 2001 at reducere ledigheden fra lige knap 40 pct. til omkring 12 pct. for indvandrere og deres efterkommere. Det lykkedes, og siden er udviklingen gået i stå.

Det kan så være, at hr. Eyvind Vesselbo som fru Irene Simonsen er stolt af den udvikling og synes, det er frugtbare resultater af den indsats, man har gjort. Der er vi så bare uenige.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Ja, sådan er det jo hver gang, vi diskuterer her i salen med hr. Morten Østergaard, det er snakken udenom. Og det er egentlig sørgeligt, for det kunne jo godt blive nogle seriøse debatter, vi havde. Men når man ikke får svar på de spørgsmål, man stiller, så synes jeg, det er yderst pinligt for hr. Morten Østergaard. Hver eneste gang jeg stiller et spørgsmål her, så snakker hr. Morten Østergaard sort, udenom.

Jeg spurgte, om hr. Morten Østergaard er stolt af, at der var 105.000 arbejdsløse indvandrere og flygtninge, da den tidligere regering gik af, og jeg spurgte, hvordan det lykkedes ikke at få dem i arbejde, og hvad man havde gjort for at få dem i arbejde.

Jeg havde et helt konkret eksempel: I 1992 gav De Radikale i en særlov over 300 palæstinensere lov til at komme til Danmark, selv om de havde fået afslag på asyl. For kort tid siden var der en opgørelse over, hvad der var sket med dem. Hvor mange praktikpladser var der til dem, hvor mange arbejdspladser var der til dem, da De Radikale lavede den særlov?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ja, hr. Eyvind Vesselbo kan jo diskutere metoden. Det, jeg tager udgangspunkt i, er det, som regeringen for så vidt selv har lagt frem. Regeringen har lagt meget fint frem og vist siden 1994, hvordan det er gået med ledigheden, beskæftigelsen og erhvervsfrekvensen. Og det, som ganske rigtigt viser sig, er, at når vi snakker ledighed, så gik det stærkt i 1990'erne, og så er kurven fladet ud, og vi ligger på nogenlunde samme niveau som i 2001.

Det, der er det store problem, og det, vi kan diskutere, er, hvad vi gør med erhvervsfrekven-